

державною службою статистики, зміст форм звітності, вартість та якість аутсорсінгу [5].

Практикуючі бухгалтери радять фермерським господарствам використовувати форми реєстрів самостійного виготовлення для узагальнення інформації про господарські операції щодо окремих активів, зобов'язань, капіталу, доходів та витрат, підсумкові дані з яких переносяться до відповідних граф журналів.

Таким чином, правильність представлення інформації у Звіті суб'єкта малого підприємства фермерського господарства залежить від вибору форми ведення бухгалтерського обліку. Ведення обліку повинно здійснюватися згідно чинних нормативних актів та відображати реальний достовірний об'єктивний стан діяльності фермерського господарства.

Література.

1. Закон України «Про фермерське господарство» №973-IV від 19 черв. 2003 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/973-15?nreg=973-15&find=1&text=%EE%>.

2. Коваль Н.І. Удосконалення організації обліку фермерських господарств: зарубіжний досвід / Н.І. Коваль, В.В. Мандибура // Глобальні та національні проблеми економіки – 2015. – № 3. – С. 877-882.

3. Жук В.М. Стан та розвиток спеціальних режимів оподаткування аграрного бізнесу / В.М. Жук // Фінанси України. – 2011. – № 7. – С.33–42.

4. Кривоконь О.С. Організація обліку та контролю діяльності фермерських господарств: автореф. дис. ... канд. екон. наук : спец. 08.06.04 / О.С. Кривоконь. – К.: Нац. аграр. ун-т, 2006. – 21 с.

5. Лень В. С. Щодо вибору форми бухгалтерського обліку в фермерських господарствах / В.С. Лень, Д.В. Зоценко // Вісник Чернігівського державного технологічного університету. 2014. – № 1. – С. 237-246.

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НЕФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ В УКРАЇНІ

***Ровенець Т.О., к.е.н., доцент,
Національний університет водного господарства та
природокористування***

За умови проголошення Україною переходу до соціально орієнтованої ринкової економіки виникає потреба у складанні та оприлюдненні вітчизняними підприємствами звітності, яка б містила, окрім фінансової інформації, соціальну компоненту.

У міжнародній практиці звітність із соціальною компонентою, як один із найважливіших проявів діяльності бізнесу у галузі соціальної відповідальності, останнім часом перебуває у фазі активного розвитку. До складу звітів соціального спрямування великих компаній на сьогодні входять такі важливі аспекти, як вплив діяльності компанії на навколишнє

середовище, дотримання прав людини та ін. З метою дотримання принципів соціальної відповідальності та відображення результатів соціальної діяльності така інформація повинна бути представлена зацікавленим користувачам. Забезпечення користувачів необхідною інформацією здійснюється через систему бухгалтерського обліку та відповідні форми звітності.

Для позначення звітності, що містить соціальні показники, на сьогодні використовуються різні терміни: «нефінансова звітність», «звітність про соціальну відповідальність», «соціальна звітність», «звітність в області сталого розвитку» [1].

Однак, термін «нефінансова звітність» у зарубіжній та вітчизняній практиці має найбільше поширення.

Нефінансова звітність в широкому розумінні – це звіти суб'єктів господарювання, які включають інформацію не лише про результати економічної діяльності (але вони залишаються обов'язковими), але й соціальні та екологічні показники [2]. Тобто нефінансова звітність є формою документального підтвердження соціальної політики підприємств відносно внутрішніх та зовнішніх груп зацікавлених осіб.

З позиції американських вчених складання та оприлюднення нефінансової звітності є важливим, оскільки:

- витрати на здійснення соціальної політики – це гроші суспільства, і ті, хто сплачує податки, має право знати, як витрачаються ці кошти;
- необхідність соціальної звітності може покращити якість виконання соціальних заходів суб'єкта, який її оприлюднює;
- оприлюднення такої звітності може допомогти користувачам звітності обрати підприємство з належним рівнем захищеності [3].

Нефінансова звітність у міжнародній практиці передбачає як стандартизовані звіти, так і довільну форму складання звітів.

Перші стандарти нефінансової звітності міжнародні організації (зокрема, Institute of Social and Ethical Accounting) розробили у 1999 році [1]. Найбільш поширеними на сьогодні є такі нефінансові звіти:

- звіт із прогресу (про виконання принципів Глобального Договору ООН), який складається лише підприємствами – членами Глобального Договору ООН, у звіті відображається стан виконання принципів соціальної відповідальності та плани на майбутнє (не проходить аудит);
- звіт за GRI-стандартом (звіт зі сталого розвитку), що містить чіткі індикатори щодо діяльності компанії (можливий аудит);
- звіт за стандартом AA1000, заснований на діалозі із стейкхолдерами, структурно відповідає їх інформаційним запитам (можливий аудит) [4].

Ключовим аспектом роботи над нефінансовим звітом є його оцінка та верифікація незалежним аудитором, а також використання отриманих у ході створення звіту результатів у подальшій практиці соціально відповідальної компанії [5].

Оскільки об'єктивній оцінці підлягають в основному ті показники, які мають грошовий вираз, а всі інші оцінки носять суб'єктивний характер, значну роль відіграє система обліку, в якій формується інформація про всі операції, що мають грошовий вираз. Складання такого роду звітності у вітчизняній практиці на сьогодні є необов'язковим, але досить активно здійснюється стратегічно орієнтованими підприємствами та свідчить про позитивний ефект оприлюднення інформації про соціальну і екологічну діяльність підприємства, зокрема у сфері посилення його позицій на ринку [3]. Останнім часом все більшого розповсюдження отримують стандартизовані форми нефінансової звітності, що дає можливість не тільки порівнювати структуру звітів між українськими компаніями, а й проводити порівняння з закордонними організаціями тієї ж типологічної групи [4].

На нашу думку, позитивним зрушенням щодо регламентації складання нефінансової звітності у вітчизняній практиці є підписання Президентом України Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» щодо удосконалення деяких положень» від 05.10.2017 р. № 2164-VIII. Серед законодавчих новацій якого, зокрема передбачається подання “Звіту про управління”, який міститиме фінансову та нефінансову інформацію, яка характеризуватиме стан і перспективи розвитку підприємства та розкриватиме основні ризики й невизначеності його діяльності.

Література.

1. Куцик П. Соціальна звітність підприємств: проблеми і перспективи розвитку. – [Електронний ресурс]: П. Куцик, Ю. Семенишена. – Режим доступу: http://sophus.at.ua/publ/2014_11_25_lviv/sekcija_2_2014_11_25/socialna_zvitnist_pidpriemstv_problemi_i_perspektivi_rozvitku/68-1-0-1111
2. Дідик С.М. Розвиток моделей соціальної політики / С.М. Дідик, І.М. Михайловська // Вісник Хмельницького національного університету. 2007. – № 4 / Т. 3. – С. 80-83.
3. Буковинська М.П. Соціальна звітність і соціальний аудит: інструменти управління корпораціями. – [Електронний ресурс]: М.П. Буковинська. – Режим доступу: http://journals.khnu.km.ua/vestnik/pdf/ekon/2010_4_1/110-114.pdf
4. Король С.Я. Нефінансова звітність підприємства. – [Електронний ресурс]: С.Я. Король. – Режим доступу: <http://visnik.knteu.kiev.ua/files/2011/06/11.pdf>.
5. Жиглей І.В. Теоретичні засади відображення в бухгалтерському обліку соціальної діяльності суб'єктів господарювання / І.В. Жиглей // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – № 2, Т. 2. – С. 80-87.